

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Προχθές εκόρωσεν ἡ καμινάδα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν κ. Βαλτινοῦ.

Εἰς διαβατικὸς :

— Ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ βάλῃ φωτιὰ σ' τὴν Τουρκιὰ, ἔβαλε φωτιὰ στὸ 'δζάκι του.

Εἰς ἀναγνώστης τοῦ ἐν τῷ Αἵθρῳ τοῦ Σαββάτου ἀρ-
θρου τοῦ κ. Φιλήμονος ἐναντίον τῆς ἀντιπολιτευσεως,
ἐνεκα τῆς παραδοχῆς τῶν ἐκ Θεσσαλίας καὶ Ἡπείρου
βουλευτῶν :

— Μήπως ζητοῦσε εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ κουμουνδουρι-
κός ;

Ὁ σεισμὸς τὸν ὁποῖον οἱ πολιτικοὶ μας ἐκκόπουν νὰ
προκαλέσουν ἀπὸ Ταινάρου μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀ-
λύμπου περιωρίσθη εἰς 20 δευτερολέπτων σεισμὸν... τοῦ
Βώλου. Καὶ ποῦ εἶναι ὁ κ. Στεφανίδης μὲ τοὺς τόσῳ
χαρίεντας ἀναγραμματισμοὺς καὶ ἀποκεφαλισμοὺς τῆς
λέξεως αὐτῆς !

Τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς ἐν μέσῳ φαιδρωτάτου κύκλου
συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ διευθυν-
τοῦ τοῦ παρὰ τὴν πλατεῖαν Συντάγματος ὑποκαταστή-
ματος τῆς **Οἰνοποιίας Εὐδοκίας** Σωτηρίου Ντομπρο-
γιάννη, μετὰ τῆς καλλίστης κόρης Εὐγενίας Ἀμπαζο-
πούλου, ἀδελφῆς τοῦ γνωστοῦ Οἰνοποιοῦ.

ΧΟΡΟΙ.

Ἡ ἐπινόησις τῆς κ. Μ. Μελᾶ νὰ εἰσαγάγῃ καὶ παρ'
ἡμῶν ποικιλίαν τινα ἐν τῇ πληκτικῇ πλέον μονοτονίᾳ
τῶν ξηρῶν ξηρῶν, en frae καὶ ντεκολτέ, χορῶν ἐπέτυχε
θαυμασίως καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀποκρέω ἀνευ χορῶν μι-
τημφιεσμένων θὰ ἔχωσιν ὅσῃν νοστιμάδα τὰ καθ' ἐκά-
στην ἀποκρηάτικη νύκτα πλημμυροῦντα πᾶσαν ἀμυδρῶς
φωτιζομένην αἵθουσαν ἀνάλατα δόμινα.

Ὅλοι μασκαράδες. Εἰς τὸ σύνθημα αὐτὸ τοῦ κ. Μελᾶ
ἐπολλαπλασιάσθησαν ὅλων τῶν ἐνταῦθα ραπτικῶν ἐργο-
στασίων οἱ ἐργάται καὶ αἱ ἐργάτιδες καὶ εἰς τὴν Εὐρώ-
πην ἀκόμῃ ἀρκετὴ ἐγένετο ἐργασία ὅπως μασκαρευθοῦν
Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναῖαι.

Οὕτω δίδουσι ζωῆς σημεῖα καὶ αἱ πτωχαὶ ἐν παντὶ
καλῶ Ἀθῆναι.

Ἀναφαίνεται καλλονή, ἀναβλαστάνει καλαισθησία,
ἐπιδείκνυνται κόκκοι εὐφυίας, φωτοβολεῖ πλούτος καὶ
βεβαιούται, ὅτι δύνανται καὶ αὗται νὰ παρακολουθήσωσι
τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν ἀνάπτυξιν.

Λυπηρὸν ὅμως, ὅτι πᾶσα αὕτη ἡ κίνησις ἐγεννήθη μὲ
τὸ ἀνοιγμα τοῦ μασκαροποιείου τοῦ κ. Παναγιῆ καὶ
ἀναμφιβόλως θέλει καταπαύσει μὲ τὸ κλείσιμον αὐτοῦ.

Καὶ θὰ ἔχωμεν πάλιν τὴν ἀσχημὴν μας, τὸν κοινο-
τὸν μας, τοὺς ποιητὰς μας, τοὺς πολιτικούς μας, τοὺς
δημοτικούς συμβούλους μας, τὸν Δὲ Κάστρον μας, τὴν
πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τὴν ὁδὸν τῶν Πατησίων καὶ
ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα, ἅτινα συνιστῶσι τὸν ἐν Ἀθήναις
βίον, ὅταν δὲν χορεύῃ ὁ κ. Φώρδ καὶ δὲν μασκαρεύεται
ἡ κ. Μελᾶ.

Αἱ τρεῖς εὐρεῖται αἵθουσαι τῆς κ. Μελᾶ, ὡς περιεργά-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟΥ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

1.

ΚΑΚΗ ΩΡΑ.

1.

Ἡ Εὐθαλία διέτρεχε τὸ κρίσιμον ἔτος. Διὰ τὰς Ἀθη-
ναίικας, τὸ κρίσιμον ἔτος εἶναι τὸ εἰκοστὸν πρῶτον, ὅπως
διὰ τοὺς Ἀθηναίους εἶναι τὸ τριακοστὸν πρῶτον. Πρὶν
τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους ἡ Ἀθηναία εἶναι πεταλοῦδα ἐξ ἐν-
στίκτου· μετὰ τὸ εἰκοστὸν γίνεται πεταλοῦδα ἐκ συμφέ-
ροντος. Τότε πρόκειται μόνον περὶ ἔρωτος καὶ ὁ ἔρως εἶ-
ναι ἐκλεκτικός· ἀναγκάσατε τὸν ἔρωτα νὰ παραδεχθῇ ἐν
σύστημα, δότε του θρησκείαν, κάμετέ τον συνταγματι-
κὸν ἢ δημοκρατικὸν, ἐπικούρειον ἢ πανθειστὴν, καὶ θὰ
τὸν ἰδῆτε μὲ μίαν βαθυτάτην ὑπόκλισιν νὰ σᾶς στρέψῃ
τὰ ἔρατεινά του νῶτα. Ἀλλ' ὁ γάμος ἐν Ἀθήναις ἔπαυ-
σε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶναι ἐκλεκτικός.

Ἀκούετε τότε τοὺς γονεῖς νὰ συνομιλῶσι, νὰ διαβου-
λεύωνται. Ὅταν ὁ σύζυγος προτείνῃ ἓνα καὶ ἡ σύζυγος
δὲν τῆς ἀρέσει, ἡ ἀπάντησις τοῦ πρώτου εἶναι σχεδὸν
τυπική :

— Μὰ μὴ νομίζῃς πῶς τὸ κορίτσι μας εἶναι δεκαξὴν
ἐτῶν. Πέρασε τὰ εἴκοσι, ποῖόνε θὰ τῆς δώσουμε ;

Ὅταν ἡ σύζυγος προτείνῃ καὶ ὁ σύζυγος δυσκοναχε-

τῇ, ἡ αὐτὴ ἀπάντησις γίνεται ἐκ μέρους τῆς πρώτης
πρὸς τὸν δεύτερον.

Κυρίως αὐτὰ συμβαίνουσιν ἐν τῇ μέσῃ τάξει, ἥτις δι-
καίως φρονεῖ ὅτι εἰς τὴν πλαστιγγὰ ἐφ' ἧς θὰ τεθῇ ἡ
προῖξ, διὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς βαρύνουσιν,
πρέπει νὰ συμπαρασταθοῦν καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα,
ιδίως αἱ δύο γυμναὶ ἀρεταὶ πάσης κόρης, νεότης καὶ
καλλονή. Γυμναὶ, διότι αὐτὰς μόνον βλέπομεν διὰ γυ-
μνῶν ὀφθαλμῶν καὶ περὶ αὐτῶν μόνον δὲν ὑπάρχει διπλῇ
γνώμη.

Ἡ ἀνωτέρα τάξις λέγει : Δὲν ἔχομεν ἀνάγκη· ἡ κόρη
μας ἔχει προῖκα. Πολλάκις ἡ χρυσόμαλλος θυγάτηρ
γίνεται ὁμογενὴς ἀπὸ ἡλικίαν, πολλάκις ὑποπίπτει
εἰς ἀμαρτήματα . . . ἐδιόρθωτον, τὸ ὁποῖον δὲν σχε-
πάζεται. Οἱ γονεῖς οὐχ' ἤττον δὲν συγκινοῦνται διό-
λου· εἶναι πεπεισμένοι ὅτι ἡ ὁ εὐτυχὴς ὠθήσας τὴν κό-
ρην εἰς τὴν ἀμαρτίαν ἢ ἄλλος ἐντελὼς ἄθως πάσης ὠθή-
σεως, μᾶλλον δὲ ὁ δεύτερος ἢ ὁ πρῶτος, θὰ τῆς ζητήσῃ
μετὰ δακρύων τὴν χεῖρά της.

Θὰ με πιστεύσητε ἂν σᾶς εἰπῶ ὅτι ἡ Εὐθαλία ἤτο
κράμα τῶν δύο αὐτῆς συστημάτων ; Ὅτι ἐπόθει καὶ
ἐραστὴν καὶ σύζυγον ; Ὅτι θὰ ἱκανοποιεῖτο ἐὰν εὕρισκε
τὸ ἐν ἡ τὸ ἄλλο ; Ὅτι τὴν ἐδαιμόνιζεν ἥτο, εἰς ὃν και-
ρὸν ἀνάγεται ἡ παροῦσα διήγησις, ἡ χρεῖα εἰς ἣν εὐρί-
σκετο ἑκάτερον τῶν δύο τούτων εἰδῶν τῆς γυναικείας
ψυχγωγίας· χρεῖα ἐν ἀκμαιοτάτῃ παρθενίᾳ. Ἡ μή-

ζουμαι μόνος, πρὶν ἢ ἀντηχήσῃ ἐν αὐταῖς τοῦ μασκαρο-
πλήθους ὁ φοβερός θόρυβος, μοὶ φαίνονται ὡς τρία κομψὰ
δωμάτια καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως. Εἶνε τόσον λεπτὴ ἡ
ἐργασία τῶν ποικίλων ἐκεῖ ἀντικειμένων, τόσον ζωηρὰ
ἡ παράστασις τοῦ ἐν αὐταῖς καλοῦ, τόσον τεχνικὴ ἡ
διασκευὴ αὐτῶν, ὥστε δὲν ἀποκάνει ἐντροφῶν ὁ ὀφθαλ-
μός.

Περὶ τὴν 9ην ἄρχονται εἰσρέοντες οἱ ὄμιλοι τῶν μα-
σκαρεμένων.

Ἀπὸ τοῦ θέρους ἐν τῇ δημοσίᾳ μουσικῇ τοῦ Πειραιῶς
εἶχον νὰ θαυμάσω τοιαύτην χρωμάτων ἀπειρίαν. Ἀνὰ
πέντε ἢ δέκα λεπτὰ ἀναγκάζομαι νὰ τρίβω τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου, φοβούμενος μὴ μασκαρευθῶν μὲ κἀνὲν κόκκινον
δομινὸ ὀφθαλμίας.

Βλέπει τις, ὡς ἐν ὄνειρῳ μετ' ἀνάγνωσιν μυθιστορήμα-
τος, ἀνθρώπους τῆς σφριγώσης ἐποχῆς Φραγγίσκου Α',
Λουδοβίκου ΙΔ', ὀμιλεῖ πρὸς τὰς εὐγενεῖς δεσποίνας τῆς
Ἰσπανίας, ἐκπλήσσεται πρὸ τῆς ξανθῆς ἐνσαρκώσεως τῆς
Μαργαρίτας τοῦ Γκαίτε, διέρχεται ἐγγὺς τῆς ἐνόπλου
Ἀρτέμιδος, τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἀβδούλ Κανδέρ,
φαντάζεται τοὺς Τζαβέλλας πρὸ χιονάτης φουστανέλλας,
ἀνδριάζει πρὸ ἐμφανίσεως δομινοῦ καὶ συμπαθεῖ τὸν ἀει-
πάρθενον Κισλάρ Ἀγᾶ.

Τὸ παρελθὸν ἀναζῇ καὶ ὡς διὰ μαγείας ἀπὸ τινος τοῦ
παρὰδεῖσου γωνίας ἀναγνωρίζει τις ζώσας τὰς εἰκόνας
τῶν ὠραιότερων ἐκείνου στιγμῶν.

Τὰ ὄμματά μου προσκολλῶνται ἀκόρεστα ἐφ' ἐνὸς χρυ-
σοῦ κολοσσοῦ. Εἶνε ἡ **γίγας** μου.

Ἄν ἦτο τόσῳ ὠραία ἡ Marguerite de Valois, αὐτὴ
μόνη θὰ ἤρκει νὰ λαμπρύνῃ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὴν αὐλήν.

Τί φιλαρχία τῶν κυριῶν! Ἀριθμῶ δέκα ἐπτὰ Βασιλίσ-

σας καὶ καμμίαν Βασίλισσαν τοῦ χοροῦ. Μέσῳ τοῦ ἀπλέ-
του φωτός, τοῦ ὁποίου τὴν ἐντασιν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξα-
σθενήσῃ τὸ φανάρι ἀπὸν, δὲν ἀποβάλλει τὴν γοητείαν
τῆς ἡ Ἀττικὴ Νύξ. Τὸ φῶς ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ σκότους
τῆς καὶ θὰ ἐπροτίμων νὰ μὴν ἴδω πλέον τῆς σελήνης
τὸν δίσκον, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ μὲ θωπεύσῃ ἀκτὶς τῶν
δύο ἀστέρων τῆς.

Ἀλλὰ φεύγει ταχεῖα καὶ εἰς τὸ διατρεῖ μου ἀκούω:

— Διότι θὰ ξημερώσῃ.

Τὸ κόκκινον *garniture* ἀφελοῦς κιθαρωδοῦ παλαίει κατὰ
τῶν ἀδαμαντίνων τῆς κεφαλῆς κόσμων καὶ ἐπὶ τέλους
τοῖς διαμφοισθεῖ τὴν νίκην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἰσὶ γλυκύτεροι τῶν τόνων τῆς κι-
θάρας τῆς καὶ τὰ χεῖλη τῆς ὁμοιάζουν δύο κομμάτια
κοράλι.

Θὰ ἤμην εὐχαριστημένος καὶ μὲ μίαν ψύχα τῆς καλ-
λονῆς τῆς ἂν μὲ ἤλεει μόνον.

Διὰ τὴν Μαργαρίταν θὰ ἐμιμούμην τὸν Φάουστ. Θὰ
ἐδίδον τὸν θάνατόν μου εἰς τὸν δαίμονα ἵνα δεχθῇ τὴν
ζωὴν μου ὁ ἄγγελος.

Ἀλλὰ χάσκων δεξιζ καὶ ἀριστερᾷ καὶ θαυμάζων τὰ
τόσα θαυμάσια εὐρίσκομαι χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω εἰς τὸ
καπνιστήριον.

Ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἐρυθρόφρακοι, ἀποτελοῦντες τὸν κύκλον
τῶν σοβαρῶν καπνίζουν καὶ φλυαροῦν. Δὲν δύναμαι νὰ
τοὺς ἐκλάβω εἰμὴ διὰ caniches.

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, μελανόφρακος ὅμως αὐτός, φαί-
νεται φαιδρότατος, ἀνακτῆσας τὸ μειδιάματόν του, ἀφ' ὅτου
εὐρέθησαν σύμφωνοι μὲ τὸν Τρικουπὴν εἰς τὸ ζήτημα τῶν
ἐκλογῶν τῆς Θεσσαλίας.

Ὁ Κισλάρ Ἀγᾶς συνδιαλέγεται μαζὺ τοῦ!

τὴν πρέπει νὰ πιστεύσῃτε ὅτι συνεμερίζετο τὴν στενο-
χωρίαν τῆς κόρης· τοῦτο σᾶς φαίνεται ὀλίγον παράξενον,
ἀλλὰ συλλογισθῆτε ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, εἰς ἣν
σᾶς εἰσάγομεν, οὔτε ἐπὶ ἀκράτῳ πατρικῷ ἢ μητρικῷ δε-
σποτισμῷ διεκρίνετο, ἀλλ' οὔτε καθιέρωσε τὴν ἐλευθερίαν
ἐκείνην καθ' ἣν πολλὰκις ὁ ἐραστής περιέρχεται εἰς ἀμ-
φιβολίαν πρὸς ποίαν διεύθυνσιν νὰ στρέψῃ τὰ ἐρωτικά
τοῦ πυρόβολα, πρὸς τὸ μέρος τῆς μητρὸς ἢ πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς κόρης. Ἡ μήτηρ τῆς Εὐθαλίας εἶχεν ἀσπασθῇ
ἀπλουστάτην μέθοδον. Ὅταν ὁ ἐραστής ἦτο τοῦ γού-
στου τῆς, προσεποιεῖτο ὅτι οὔτε ἐβλεπε τίποτε, οὔτε
ἤκουε· ἐνίοτε μάλιστα δὲν περιωρίζετο εἰς τοιαύτην ἀρ-
νητικὴν θέσιν· ὅπως ὡς καλὴ νοικοκυρὰ δὲν ἠνείχετο νὰ
βλέπῃ τὸ ἐλάχιστον σκύβαλον, οὕτω ἐκούπιζε μετὰ τοῦ
αὐτοῦ ζήλου πᾶν πρόσκομμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ταραξῇ
τὴν εὐδωσιν τῶν ἐρώτων τῆς Εὐθαλίας τῆς.

Ἄν θεοφοβουμένη τις γείτων τῇ παρετῆρει ὅτι δὲν
κάνει καλὰ ν' ἀφίγη τόσῳ μακρὸ σχοινί εἰς τὴν Εὐθα-
λίαν, ἐκείνη περιωρίζετο ν' ἀπαντᾷ λίαν διπλωματικῶς·
ὅ θεὸς νὰ τὴν φωτίσῃ σ' τὸ καλὸ.

Ἐκεῖνο τὸ οὐδέτερον «σ' τὸ καλὸ» δὲν ἦτο εἰμὴ ἀρσε-
νικώτατον· «σ' τὸν καλὸν». Καὶ τὴν εὐχὴν αὐτὴν τὴν
ἔλεγε μετὰ πόνου ὅχι ἀποκλειστικῶς μητρικῶ. Ὑποθέ-
τομεν ὅτι πᾶσα μήτηρ ἥτις δὲν ὑπερέβη τὸ τεσσαρακο-
στὸν ἔτος, καὶ ἡ τῆς Εὐθαλίας μόλις ἦτο τεσσαρακον-
ταῦτις, αἰσθάνεται ἀόριστον εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς κρυ-

φοὺς αὐτοὺς ἔρωτας, ὡσπερ δεχομένη τὴν θερμὴν ἀντα-
νάκλασιν των εἰς τὰ χλιαρὰ ἤδη στήθη, τὰ ὅποια ὅμως
εἶχον διέλθει ἄλλοτε διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου δυνα-
μωτικοῦ.

Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν ὑπὸ ποῖον αὐξοντα
ἀριθμὸν ἦτο σημειωμένος εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς Εὐθα-
λίας ὁ παρὼν ἔρωτας, διότι τὴν εἶχον γνωρίσει ὑπὸ τὸ κρά-
τος μελαγχολίας γεννηθείσης ἐκ τῆς λύσεως αὐτοῦ καὶ
δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν ὑποβάλω εἰς τόσῳ ἀδιακρίτους ἀ-
νακρίσεις· ἀλλ' ἐξ ὧσων ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσω, ἡ Εὐθαλία
ἐν τῷ κεφαλαίῳ τοῦ ἀδεσπότου ἔρωτος ἐκυμαίνετο μετα-
ξὺ πείρας καὶ ἀπειρίας.

Διὰ τοῦτο, ὅταν παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ, ἥτις κατῴκει τὸ
κάτω πάτωμα τῆς οἰκίας, ἔμαθεν ὅτι εἰς τὴν εὐρείαν
σάλα τὴν ὁποίαν συνήθως ἐνοικίαζεν, ἐνεκατέστη-
σαν δύο νέοι φοιτηταί, πολὺ καθὼς πρέπει, κατὰ τὴν
φράσιν τῆς οἰκοδεσποίνης των, οὔτε τὴν ὑπερβολικὴν
ἀφελειαν ἀπειροῦ κύρης ἐδειξε, νὰ ἔγῃ εἰς τὸ παράθυρον
ἐπανειλημμένως διὰ νὰ ἴδῃ τί πράγμα εἶναι οἱ νέοι φοι-
τηταί, οὔτε τὴν στρατηγικὴν πεπειραμένης εἰς τὰ ἐρω-
τικὰ μετεχειρίσθη, στρατηγικὴν δολίαν, προχωροῦσαν δι'
ὑπονόμων, δι' ἐνεδρῶν, διὰ ψευδῶν ἐξόδων καὶ προσπε-
ποιημένων ἀμυντικῶν διαθέσεων. Ἡ Εὐθαλία μόλις μετὰ
μίαν ἐβδομάδα εἶδε τὸν ἕνα καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ
τοὺς δύο.

— Γιατί ἔγεινες Τούρκος ;

— Για νὰ μὴ ἔχω ποτὲ πόλεμον μαζί σας.

Ἄλλὰ ἡ contredanse ἐτελείωσε καὶ νέοι καπνισταὶ ἐμφανίζονται, μετ' ὀλίγον δὲ ἀποτελεῖται μικρὸς κύκλος μασκαρεμένων περὶ τὸν κ. πρωθυπουργόν.

Ὁ Κισλάρ Ἀγάς κλίνει εἰς τὸ οὖς του :

— Μὰ δὲν ἤμπορεῖς νὰ κάμης χωρὶς νὰ ἦσαι μεταξὺ μασκαράδων ;

Μάτην ἐδῶ ἀναζητεῖ τὸ ὄμμα μου καὶ τὸν λευκότριχα νέον. Δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸ σαλόνι τοῦ χοροῦ, εἰς τὸ ὅποσον βάλλε πεταχτὸ σύρει κ' ἐμέ.

Τὸν ἀνακαλύπτω μὲ κυανόχρουν ἀργυροκέντητον στολήν. Τρέχει κατόπιν τῆς Ἀρτέμιδος, ἴσως μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γείνη Ἐνδυμίων.

Ἡ Ἀρτεμις αὐτῇ, τῆς ὁποίας ὁ ἐλαφρὸς ποὺς εἶνε σκλαβωμένος εἰς κάλτσαν καὶ γόβα, τί νὰ κυνηγᾷ ἐδῶ μέσσα ! Ἦθελα νὰ ἤμουν πουλὶ νὰ κυνηγοῦσε ἐμένα.

Τὰ βέλη της μένουν ἐν τῇ φαρέτρᾳ, διότι τοξεύουν οἱ ὀφθαλμοὶ της.

Αἱ μάγισσαι ἀποτελοῦσι τὴν πλειονοψηφίαν. Ἔως ποῦ φθάνουν αἱ γυναῖκες ! Μάγισσαι θέλουν νὰ λέγωνται, ἔστω καὶ ἂν μόνον ἀπὸ τὰ ροῦχά των.

Ἄλλὰ :

que de magiciemes et pas une seule enchanteresse !

Ἰνδὴ χορεύτρια πετᾷ ἐμπρός μου. Ἄν εἶχον τόσην εὐ-

μορφὴν αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν, ἐκεῖ θὰ ἦτο τὸ κέντρον τῶν γαμβρῶν.

Μοῦ ἐκάρφωσε δύο βλέμματα της καὶ ἐξεκάρφωσε τὸν νοῦν μου.

Ἡ περισυνὴ διαβόλισσα λείπει ἀπόψε.

Τὸν ῥόλον της παίζει μία διαβολίτσα, ἡ ὁποία δὲν ἔχει διαβόλου ἀσχημία, ἀλλὰ μὲ τὴν μελαγχρονιάδα της σοῦ φιλοδωρεῖ χίλιους διαβόλους μέσσα σου. Ἄν τὴν ἐβλεπεν, κρυμμένος εἰς καμμίαν γωνίαν ὁ Kwechtῆς, θὰ ἐψιθύριζε δειλὰ δειλὰ τοὺς στίχους του ἐκείνους :

Θεέ μου, βλέπω σατανᾶ ἀγγελοκαμωμένο

Ποῦ στῶν ματιῶν του μὲ τραβᾷ τὸν Ἀδὴ νὰ μὴ χῶσῃ.

Ἡ διαβολίτσα μ' ἐγκαταλείπει παρὰ τὴν Μαρίαν τῶν Μεδίκων, χήραν. Εἶνε παρελθὸν καλλονῆς καὶ ἐνεστώσος προκλητικότητος. Ὅποια ἐξαφίς μὲ φιλογίζει ! Ἐπὶ τέλους τολμῶ νὰ τὴν ἐρωτήσω, διατὶ χήρα Μαρία, καὶ μειδιῶσα μοι ἀπαντᾷ :

— A la recherche d' un mari.

Καὶ . . . ἄλλ' ὁ Κισλάρ Ἀγάς μὲ ἀγριοκυττάζει.

Ὁ φίλος τοῦ Φιλήμονος Μενέλαος φέρει τὴν φουστὰ νέλλαν τοῦ θυρωροῦ του. Τῷ πηγαίνει τόσῳ καλῶ, ὥστε μοῦ ἔρχεται νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν εὐρίσκεται καλὸ βοῦδιον εἰς τὸ μαγαζί του.

Ἀκούω μίαν φωνήν :

Περὶσσότερον περιέργοι τῆς Εὐθαλίας οἱ ἀναγνώσται μου, μολοντί πιστεύω ἀπὸ τοῦδε ἤρχισαν νὰ τὴν κακολογῶσι καθ' ἑαυτοὺς, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὸ ποῖον τῶν δύο ἡρώων μας. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ κατέβωμεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, νὰ εἰσελθώμεν εἰς τὸ διαχωρισμὸν τῶ ἐνοικιασθῆν εἰς τοὺς δύο, νὰ τοὺς ἴδωμεν, νὰ τοὺς πλησιάσωμεν, νὰ μάθωμεν κατὰ τι περὶ αὐτῶν, νὰ περιεργασθώμεν τὴν διακόσμησιν τῶν δωματίων των, νὰ ρίψωμεν βλέμμα ἀδιάκριτον ἐπὶ τῆς ἱματιοθήκης των, ν' ἀκούσωμεν τοὺς ἀστεϊσμούς των, νὰ δίδωμεν τὸ αἶσθημά των, νὰ γνωρίσωμεν μερικὰς ιδέας των καὶ νὰ γνωρισθώμεν μὲ τὸν τρόπον τοῦ βίου των.

Ἐπωφεληθῶμεν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ εἰς ἀκροᾷται τὰ περὶ τυφικοῦ ἰοῦ ὀλίγα μαθήματα τοῦ Καθηγητοῦ κ. Δηλιγιάννη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ὁ ἄλλος ἀναγινώσκει ἄρθρον τοῦ Ζολᾶ εἰς τὸ Φιγαρῶ ἐν τῷ καφενίῳ Γιαννοπούλου καὶ εἰσελθώμεν εἰς τὸ δωματίον των. Εὐρεῖα, μᾶλλον ὀρθογώνιος αἶθουσα, μεσημβρινή, ἀκτινοβολοῦσα τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὑπὸ λαμπροῦ ἡλίου, ἀποτελεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐπιπλῶσιν μέσον τινα ὅρον μεταξὺ τῶν τυπικῶν δωματίων τῶν ξενοδοχείων καὶ τῶν γυμνῶν τετρατοίχων τῶν Ἀθηναίων οἰκοδοσποινῶν, αἵτινες δέχονται φοιτητάς. Δύο σιδηραὶ κλῖναι, ἡ μία ἀπέναντι τῆς ἄλλης, προχωρημέναι πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τῶν ἀπέναντι παραθύρων τόσος τόπος ὅσον καταλαμβάνουν δύο γραφεῖα φοιτητικὰ, τοῦτέστιν ἀπλᾶ τραπέζια, εἰς νιπτῆρ ἀρκετὰ μεγάλος καὶ δύο κρεμαστήρες, ἐκτελοῦντες χρῆν ἱματιοθήκης τῆς ὥρας, καὶ ὑπ'

αὐτοὺς δύο σιδηρὰ κιβώτια. Ἡ τοιαύτη ἀναλογία ἦτο ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς οἰκοδοσποίνης τοῦ νὰ ἔχῃ ἐξ ἴσου εὐχρησιμοποιήτους καὶ τοὺς δύο ἐνοικιαστὰς της, παρ' ἑκάστου τῶν ὁποίων θὰ ἐλάμβανεν ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα εἰκοσάδραχμον, διότι τὸ δωματίον ἦτο πολὺ εὐρύχωρον, ἡ οἰκία πολὺ καινουργῆς, ἡ ὁδὸς πολὺ κεντρικὴ καὶ οἱ φοιτηταὶ πολὺ καθὼς πρέπει. Ἀφοῦ οὐδέποτε ἐξηρότρωγον κατ' οἶκον, συνήθεια ὅχι τόσον ἀσυνήθης παρὰ πολλοῖς τῶν φοιτητῶν, οὔτε ἂν ἦσαν θαμῶνες τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Εὐδῆ ἢ τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ ἐδείκνυν καὶ ἐγευμάτιζον πάντοτε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Ἀθηναίων, τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Στέμματος ἐναλλάξ. Τὰ κιβώτια των ἦσαν πλήρη, ἡ πλύντρια κατὰ δεκαπενθήμερον ἐκυπτεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀσπρορούχων καὶ συχνὰ πυκνὰ παρουσιάζετο παῖς ράπτου, πιλοπῶλου ἢ ὑποδηματοποιοῦ, φέρων καινουργῇ ἐνδύματα, ὑποδήματα ἢ πῖλον. Αὐτὰ κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς οἰκοδόσποιαν ἐνοικιαστρίαν, τρεῖς ἢ τέσσαρες τοιαῦται ἐπισκέψεις τὴν ἀναγκάζουν καὶ ὅταν παρέλθουν τρεῖς τέσσαρες ἡμέραι μετὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς νὰ μὴ ζητῇ τὸ ἐνοίκιον, ἀλλὰ νὰ ἀφίη τὸν κύριον ἐλεύθερον νὰ πληρῶνῃ ὅποτε θέλῃ. Ὑπάρχουσι φοιτηταὶ κερδοσκοποῦντες ἐπὶ τῶν ψυχολογικῶν αὐτῶν διαθέσεων καὶ πολλάκις συνεννοοῦνται μετ' ἄλλων συμφοιτητῶν οἵτινες τυλίσσοντες εἰς χρωματισμένον χάρτην παλαιὸν πῖλον ἢ παλαιὰ ὑποδήματα ἐπιστέλλουσι διὰ μιᾶς μάγκας εἰς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην τοιούτων ἐπιδείξεων φίλων των, ὅστις πάλιν ἀντεπιστέλλει αὐτὰ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸν ἐν τῇ αὐτῇ περίπῳ ἀνάγκῃ διατελοῦντα συνάδελφόν του. (ἀκολουθεῖ)